

Sygn. akt V CZ 5/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P.M.

przeciwko R.N.

z udziałem interwenienta ubocznego H.B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2018 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w K. odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 24 sierpnia 2016 r., ponieważ prawidłowo oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od przewidzianej w art. 398² § 1 k.p.c. Podał, że w apelacji powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 22 września 2015 r. w odniesieniu do kwoty 19 385 zł. Pozwany także zaskarżył ten wyrok co do kwoty 12 803 zł. Apelacja powoda odniosła skutek jedynie w stosunku do dat płatności odsetek. Natomiast apelacja pozwanego została uwzględniona odnośnie do kwoty 9 143,32 zł, o którą została pomniejszona suma zasądzona wyrokiem Sądu Okręgowego. Wobec tego powód mógłby zaskarżyć wyrok Sądu Apelacyjnego co do kwoty 19 385 zł stanowiącej sumę świadczenia wskazanego przez niego w apelacji i kwoty o jaką obniżono świadczenie zasądzone przez Sąd Okręgowy na skutek apelacji pozwanego. Do wartości przedmiotu sporu nie dolicza się odsetek od zasądzonych kwot, jak też żądania zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym (art. 383 k.p.c.). Z uwagi na to, że tak określona wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od 50 000 zł, skarga kasacyjna była niedopuszczalna.

Powód w zażaleniu zarzucił niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 383 k.p.c. przez uznanie bezskuteczności rozszerzenia przez niego żądania na etapie postępowania apelacyjnego w odniesieniu do kwoty 42 103 zł, przyjęcie, że wartością przedmiotu zaskarżenia jest kwota 28 528, 22 zł oraz zastosowania art. 398⁶ § 1 k.p.c., polegającego na uznaniu, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. Domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia. Podniósł, że modyfikacja roszczenia była spowodowana zmianą okoliczności polegającą na zmianie żądania pierwotnie zgłoszonego, które pozwany spełnił i w jego miejsce zgłoszenie żądania odszkodowania spowodowanego zwłoką w spełnieniu świadczenia. Z ostrożności procesowej domagał się sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oznaczona przez Sąd Apelacyjny wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wyroku z dnia 24 sierpnia 2016 r. jest prawidłowa. Podkreślenia wymaga,

że interes powoda mógłby być przedmiotem dalszego zaskarżenia jedynie w odniesieniu do zakresu, w jakim jego wnioski nie zostały podzielone, jak też doszło do uwzględnienia apelacji pozwanego. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny dokonał wyjaśnienia sposobu wyliczenia tej wartości, którego powód nie zakwestionował, a domagając się kontroli tej czynności przez Sąd Najwyższy nie podał żadnych miarodajnych zarzutów.

Doliczenie przez powoda do tej wartości przedmiotu zaskarżenia odszkodowania w wysokości 42 103 zł, zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym było nieprawidłowe, nie mogło mieć wpływu na oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Z art. 383 k.p.c. wynika, że przedmiotem procesu w postępowaniu apelacyjnym może być w całości lub w części tylko to, co było przedmiotem rozstrzygnięcia przez sąd pierwszej instancji. Wyjątek od tej reguły odnosi się do sytuacji, gdy po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji ulegną zmianie okoliczności faktyczne, wskazujące na utratę aktualności pierwotnego żądania. Zmiana okoliczności warunkuje tę dopuszczalność. Powód nie wykazał, że taka zmiana okoliczności miała miejsce i utraciło aktualność dochodzone przez niego żądanie. Obie strony kwestionowały w apelacjach wyrok Sądu pierwszej instancji, zasadnie zatem to rozstrzygnięcie było przedmiotem kontroli apelacyjnej. Nie było podstaw do uznania, że pierwotne roszczenie utraciło aktualność. Domaganie się przez powoda w postępowaniu apelacyjnym zasądzenia odszkodowania niezależnie od świadczenia objętego wyrokiem Sądu pierwszej instancji, stanowiło wystąpienie z nowym roszczeniem, które nie było objęte wyjątkiem określonym w art. 383 zdanie drugie k.p.c. Nie zasługiwało na podzielenie utrzymywanie, że do zgłoszenia tego roszczenia doszło w miejsce pierwotnie dochodzonego.

Wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od przewidzianej w art. 398² § 1 k.p.c., a zatem skargę kasacyjną należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z tych względów zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw zostało oddalone na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

